

Παραβ. τῆς μελλούσης Κρίσεως (Ματθ.25,31-46) (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

«Ὅταν» κατά τήν μέλλουσαν Κρίσιν «ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» ὁ Χριστός «ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε θα καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ συναχθήσεται » θά συγκεντρωθοῦν «ἐμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη » ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Τότε «ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων » θά χωρίσῃ τούς καλοὺς ἀπὸ τούς κακοὺς «ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐριφίων» ὅπως ὁ τσοπάνης χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ κατσίκια «καὶ στήσει» θά τοποθετήσῃ τιμητικῶς «τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια» τὰ κατσίκια «ἐξ εὐωνύμων» εἰς τὰ ἀριστερά Του. «Τότε ἐρεῖ» θά εἴπῃ «ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ» εἰς τὰ ἐκ δεξιῶν πρόβατα Του «δεῦτε» ἐμπρός «οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου, κληρονομήσατε τήν ἡτοιμασμενὴν ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» τήν πρὸς χάριν σας ἐτοίμην βασιλικὴν χαράν, ἀφ' ὅτου ὑπάρχει ὁ κόσμος. Σᾶς περιμένει! « Ἐπέинаσα γάρ» διότι ἐπέинаσα «καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν» μοῦ ἐδώκατε καὶ ἔφαγα, «ἐδίψησα και ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην και συνηγάγετέ με» μέ ἐφιλοξενήσατε, «γυμνός και περιεβάλετέ με» μέ ἐνεδύσατε, «ἡσθένησα και

ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἦλθετε πρὸς με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι» θά ἀποκριθοῦν εἰς Αὐτόν οἱ δίκαιοι «λέγοντες • Κύριε, πότε σέ εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; Πότε δέ σέ εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν» σέ ἐφιλοξενήσαμεν «ἢ γυμνόν καὶ περιεβάλομεν» σέ ἐνεδύσαμεν; «Πότε δέ σέ εἶδομεν ἀσθενῆ καὶ ἐν φυλακῇ καὶ ἦλθομεν πρὸς σέ; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς» θά εἶπη εἰς αὐτούς». «Ἄμην, λέγω ὑμῖν» σᾶς δηλῶ κατηγορηματικῶς, ὅτι «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων» ὅτι ἐκάματε εἰς τοὺς μικροὺς αὐτοὺς ἀδελφούς «ἐμοὶ ἐποιήσατε» εἰς ἐμέ τό ἐκάματε.

«Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐννύμων» τότε ὁ Κύριος θά εἶπη καὶ εἰς τοὺς ἐξ ἀριστερῶν «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταραμένοι εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον τό ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ». Ὅπως ἡ χαρά τοῦ παραδείσου περιμένει τοὺς δικαίους κατὰ παρόμοιον τρόπον ἢ θλίψις τῆς κολάσεως περιμένει τόν Διάβολον καὶ τοὺς ἀγγέλους του, ὅσοι τόν ὑπηρέτησαν. «Ἐπίνασα γάρ καί οὐχ ἔδωκατέ μοί φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενής καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται καὶ αὐτοὶ λέγοντες • Κύριε, πότε σέ εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνόν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμεν σοι ;» δέν σέ ὑπηρετήσαμεν; «Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων • ἀμην λέγων ὑμῖν» σᾶς δηλῶ κατηγορηματικῶς, ὅτι «ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων» ὅτι δέν ἐκάματε εἰς τοὺς μικροὺς «οὐδέ ἐμοὶ ἐποιήσατε». Καί «ἀπελεύσονται» καὶ θά

ἀπέλθωσιν «οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δέ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ἀνάλυσις τῆς παραβολῆς. Ἐδῶ δεν ἔχομεν παραβολὴν ὅπως προηγουμένως, ἀλλὰ εἰκόνα τῆς «μελλούσης Κρίσεως». Ὁ Χριστός ὀνομάζεται Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, διότι, ὅ,τι εἶπε καί ἔπαθε, τό εἶπε καί τό ἔπαθε δι' ὅλους τούς ἀνθρώπους καί ὅ,τι λέγομεν καί πράττομεν καί ἡμεῖς καλόν ἢ κακόν εἰς τούς ἄλλους ἀνθρώπους, τό λέγομεν καί πράττομεν διά τόν Χριστόν. Ὁ χωρισμός τῶν προβάτων ἀπό τῶν ἐριφίων ὑπό τοῦ Χριστοῦ σημαίνει τήν ἐκεῖ εὐκολίαν τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἀχωρίστων ἐδῶ καλῶν καί κακῶν ἀνθρώπων.. Μεθ' ὅσης δηλαδή εὐκολίας χωρίζει ὁ τσοπάνης τά πρόβατα ἀπό τά κατσίκια, μετά τῆς αὐτῆς εὐκολίας θά χωρίσῃ ὁ Θεός καλοῦς καί κακοῦς. Πρός ἐρίφια παρομοιάζονται οἱ κακοί ἄνθρωποι, διότι οὗτοι εἶναι ἄγονοι καί ἄγριοι ὅπως τά κατσίκια. Πρός πρόβατα παρομοιάζονται οἱ εὐσεβεῖς, διότι οὗτοι εἶναι ἀθῶοι, πρᾶοι καί γόνιμοι, ὅπως τά πρόβατα. Ἡ ἐκ δεξιῶν θέσις εἶναι τιμῆς ἕνεκεν. Ἡ ἐξ ἀριστερῶν θέσις ἀτιμίας δεῖγμα. Οἱ δίκαιοι ὀνομάζονται εὐλογημένοι τοῦ Πατρός, ἐνῶ οἱ ἄδικοι κατηραμένοι ἄνευ τῆς προσθήκης τοῦ Πατρός, διότι οἱ δίκαιοι σώζονται διά τῆς θείας χάριτος, δι' ἧς εἰργάσθησαν ἐδῶ τήν ἀρετήν καί ἀπολαμβάνουσιν ἐκεῖ τήν ἀμοιβήν, οἱ δέ ἄδικοι τιμωροῦνται ἐξ ἰδίων των ἔργων. Ἐπομένως αἰτία τῆς σωτηρίας μας ἡ θεία χάρις, τῆς δέ ἀπώλειάς μας τά κακά μας ἔργα.

Ἡ ὡς ἀμοιβή διδομένη «βασιλεία» ἦτοι ἡ βασιλική δόξα χαρακτηρίζεται ὅτι εἶναι ἠτοιμασμένη ἀπό καταβολῆς κόσμου, ἵνα τονισθῇ τό μέγα ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ ὑπέρ ἡμῶν. Ἔργα ἐλεημοσύνης φέρονται, ὅτι θά ἀμειφθῶσιν ἐκεῖ ὅχι διότι ἀποκλείει τήν ἀμοιβήν τῶν ἄλλων ἀρετῶν, ἀλλά διότι εἰς τά ἔργα τῆς ἐλεημοσύνης ἐκδηλοῦται περισσότερο ἡ ἀγάπη. Οἱ δίκαιοι ἐρωτοῦν πότε εἶδαν τόν Χριστόν πεινῶντα, διψῶντα καί ἔδωκαν εἰς Αὐτόν, τροφήν καί ὕδωρ ὅχι διότι ἀγνοοῦν τήν ἀμοιβήν, ἀλλά θαυμάζουν τήν γενναιοδωρίαν τοῦ Δεσπότη Θεοῦ καί ἀγνοοῦν ὅτι ἔκαμον καλόν, διότι κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου, δέν ἐγνώριζεν ἡ δεξιὰ των τί ἐποίει ἡ ἀριστερά των. Δέν γνωρίζουν καί οἱ κακοί τὰς κακάς των πράξεις καί ποίας συνεπείας ἔχουσιν αὗται, διότι εἶναι τυφλωμένοι. Ἐπομένως οἱ μέν καλοί ἀγνοοῦν τὰς καλὰς πράξεις ἀπό ταπεινώσιν, οἱ δέ κακοί ἀγνοοῦν τὰς κακάς πράξεις ἀπό τύφλωσιν. Ὅποια διαφορά !

Ἐνταῦθα δέν κατηγοροῦνται κακαί πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν, ἀλλά καλαί αἱ ὁποῖαι δέν ἔγιναν. Πόσον αὐστηρόν καί δίκαιον τό δικαστήριον ἐκεῖνο ! Δέν ἐζήτησεν ὁ Θεός ἐργασίαν μεγάλων ἐλεημοσύνων, ἀλλά τῶν ἀναγκαίων, τῶν δυνατῶν καί τῶν ἐλαχίστων. Ἀναγκαῖα εἶναι ἄρτος, φιλοξενία, ἔνδυσις τοῦ γυμνοῦ. Οὔτε πολυτέλειαν τραπεζῶν ἀπητήσεν, ἵνα δώσωμεν ὡς ἐλεημοσύνην οὔτε πληθώραν ἐνδυμάτων. Δέν ἐζήτησε νά θεραπεύσωμεν τούς ἀσθενεῖς καί ἀποφυλακίσωμεν τούς φυλακισμένους, ἀλλά τό δυνατόν εἰς ἡμᾶς ἦτοι ἐπίσκεψιν αὐτῶν. Καί τό

ἐλάχιστον ὕδωρ εἶναι ἀξιόμισθον ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἡ σιωπή τῶν ἀδίκων ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου σημαίνει, ὅτι τότε πᾶν στόμα θά φραγῆ. Ὁ Χριστός θά ἀπευθυνθῆ καί θά ἐρωτήσῃ πρῶτον τοὺς δικαίους, ἵνα ἀκούσωσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν καὶ οὕτω ἐλεγχθῶσιν. Εἰς τὴν τιμωρίαν ὁμως θά προηγηθοῦν οἱ κακοὶ πορευόμενοι εἰς κόλασιν αἰώνιον καὶ θά ἀκολουθήσουν οἱ ἀγαθοὶ πορευόμενοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα μὴ ἴδωσιν οἱ ἄδικοι τὴν δόξαν τῶν δικαίων ἐκ τοῦ πλησίον, ἀλλὰ μόνον ἐκ τοῦ μακρὰν ἐν Ἄδῃ, οἱ δὲ δίκαιοι ἴδωσι τὴν καταδίκην τῶν ἀδίκων ἀπερχομένων εἰς τὴν τιμωρίαν.

Θέμα: Ὑπαρξίς καὶ εἶδος Μελλούσης Κρίσεως.

Ἡ παροῦσα εὐαγγελικὴ διήγησις μᾶς εἶπεν, ὅτι θά ἔλθῃ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν θά χαλάσῃ αὐτός ὁ κόσμος καὶ ὅλα τοῦ κόσμου τά μεγαλεῖα καὶ αἱ συμφοραὶ. Ἐνα μεγαλεῖον καὶ μιά συμφορὰ θά μείνουν εἰς τὴν θέσιν των μέ δικαιώματα αἰώνιου ὑπάρξεως. Ποῖα εἶναι αὐτά; Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία. Πλοῦτος ὑλικός, ἐπιδόσεις ἐπιστημονικαί, φλέβαι καλλιτεχνικαί ὡς γνώσεις ἐπὶ μέρους, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, θά καταργηθοῦν, διότι θά ἔλθῃ τό τέλειον. Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς χωλαίνομεν τόσον στήν πίστιν τῆς ὑπάρξεως μελλούσης ζωῆς, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς πραγματικῆς ἀξίας μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀξιῶν ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν! Ἄλλοι δηλαδή ἄνθρωποι ἀπιστοῦν, ὅτι ὑπάρχει μέλλουσα ζωὴ μέ διάφορες δικαιολογίαι (ἢ ὅτι δέν εἶδον καὶ δέν πιστεύουν, ἢ ἀπὸ τὰς ἀδικίας τοῦ κόσμου τούτου ἔρχονται, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνυπαρξίαν τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ βίος εἶναι τοιοῦτος, ὥστε ἀντίκειται πρὸς τὰς τοιαύτας πεποιθήσεις κ.λ.π.) Ἄλλοι δὲ πιστεύοντες εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς ἄλλης ζωῆς σφάλλουσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς πραγματικῆς ἀξίας, θαυμάζοντες τὰς ἐπιστημονικὰς κορυφὰς, τίς καλλιτεχνικὴς φλέβες, τὸν ὑλικόν πλοῦτον ἤτοι ἀποθεώνουν τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιστήμης, τῆς τέχνης καὶ τοῦ ἐπιγείου πλούτου, ἀδιαφοροῦσι δὲ εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Ἡ περικοπὴ αὐτὴ τοῦ εὐαγγελίου θέτει καί. τὰ δύο αὐτά πράγματα εἰς τὴν θέσιν των. Ἄς τὰ μελετήσωμεν.

Αΐ. Ὑπαρξίς μελλούσης Κρίσεως. «Φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν». Ἴδου τό ἔμβλημα πολλῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου! Ἡ μέλλουσα ζωὴ εἶναι δι' αὐτοὺς παραμύθι τῶν παπάδων καὶ ἀρχόντων πρὸς ἀργυρολογίαν αὐτῶν ἢ συγκράτησιν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τό κακόν. Ἐδῶ εἶναι ἡ κόλασις καὶ ὁ παράδεισος, λέγουν ἄλλοι. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μία ἀνωτέρα μορφή τοῦ ζώου, δευτέρα ἔκδοσις τοῦ πιθήκου ἐπηυξημένη καὶ βελτιωμένη, ἰσχυρίζονται οἱ ὑλισταί. Ὅπως τό ζῶον ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸν θάνατον ἐπανέρχεται εἰς ἀνυπαρξίαν.

Ἄς μελετήσωμεν τὸν ἄνθρωπον φιλοσοφικῶς, ἵνα ἴδωμεν, ἂν αὐτὰ εὐσταθοῦν. Κατὰ τὴν μελέτην μας δέν θά πάρωμεν ὡς βάσιν συζητήσεως τί πιστεύουν 5 ἢ 10 ἄνθρωποι, θά λάβωμεν κάτι τό ὁποῖον παρατηρεῖται εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους

ὄλων τῶν ἐποχῶν, ὄλων τῶν τόπων ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς προελεύσεως, φύλου, ἡλικίας κ.λ.π. κάτι δηλαδή τό πανανθρώπινον. Ποῖον εἶναι τοῦτο; Ἰδού. Οὐδεὶς ἄνθρωπος ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος νά μην ἐδοκίμασεν ἔστω καί μίαν φοράν εἰς τήν ζωήν του τό φαινόμενον τῆς ἀγανακτήσεως διά κακὴν διαγωγὴν τοῦ ἄλλου. Εἰς ὄλους μας δηλαδή κάποτε θά ἐδόθη ἡ περίστασις ἢ ἀφορμὴ νά αἰσθανθῶμεν ἀγανάκτησιν διά κάποιαν, κατά τήν ἀντίληψιν μας ἀδικίαν. Τό φαινόμενον τοῦτο τῆς ἀγανακτήσεως ἀναλυόμενον τί σημαίνει; Σημαίνει, ὅτι μέσα σέ κάθε ἄνθρωπον ζοῦν δύο κόσμοι. Ὁ μὲν εἷς λέγει. Ὁ δίκαιος πρέπει νά ἀμείβεται, ὁ κακός πρέπει νά τιμωρῆται. Παρ' ὄλην ὅμως τήν ἐσωτερικὴν αὐτὴν φωνὴν παρατηροῦμεν εἰς τήν ζωὴν τό ἀντίθετον ἦτοι ὁ κακός νά περνᾷ πολλές φορές καλά, νά ἔχη δηλαδή ἐξωτερικὰς τιμὰς καί ἀπολαύσεις, ὁ δὲ δίκαιος νά ὑποφέρῃ σηκῶνων τόν σταυρόν του μέχρι τοῦ Γολγοθᾶ, ὅπως καί ὁ Ἰησοῦς. Οἱ δύο κόσμοι ἐσωτερικός καί ἐξωτερικός ἔρχονται εἰς σύγκρουσιν. Ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν δύο αὐτῶν κόσμων, τοῦ ἐσωτερικοῦ καί τοῦ ἐξωτερικοῦ, γεννᾶται τό φαινόμενον τῆς ἀγανακτήσεως.

Διά νά ἡρεμήσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς συγκρούσεως τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως καί τῆς ἐξωτερικῆς ἀδικίας πρέπει ἕνα ἐκ τῶν τριῶν νά συμβῆ.

1) Ἡ νά μὴν ὑπάρχη εἰς τον κόσμον ἡ ἀδικία ἢ

2) ἐάν ὑπάρχη, νά λείψῃ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, νά πνιγῆ ὁ ἐσωτερικός μας ἀόρατος κόσμος τῆς δικαιοσύνης καί

3) ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν καί τά δύο αὐτά, πρὸς λύσιν τῆς τραγικῆς συγκρούσεως τούτων, πρέπει νά παραδεχθῶμεν τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ὅπου τά πράγματα θά εὑρουν τὴν θέσιν των.

Εἶναι ὅμως δυνατόν νά πνιγῆ ὁ ἐσωτερικός κόσμος τῆς δικαιοσύνης, νά μὴν ὑπάρχη ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ; Ἀπαντῶ: Ὅχι καί ἰδού διατί. Τόσον βαθειά εἶναι ριζωμένος ὁ κόσμος αὐτός, ἡ φωνὴ αὐτὴ μέσα μας, ὥστε τόσαι ἀδικίαι τόσων αἰώνων, τόσων μεγάλων καί τρανῶν ἀνθρώπων δέν ἴσχυσαν νά πνίξουν τὴν πανανθρώπινην αὐτὴν φωνὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦμεν νά ἐπιμένωμεν, ὅτι ὁ δίκαιος πρέπει νά ἀμείβεται καί ὁ κακός πρέπει νά τιμωρῆται. Ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχη καί ἡ ἐξωτερικὴ πραγματικότης τῆς ἀδικίας. Πόσοι δίκαιοι δέν ἐκρεμάσθησαν ὅπως ὁ Ἰησοῦς; Πόσοι κακοὶ δέν καλοπερνοῦν! Τί πρέπει νά γίνῃ διά νά εἴμεθα σύμφωνοι μέ τό βάθος μας, μέ τόν ἑαυτόν μας, μέ τὴν λογικὴν; Ἰδού! Εἶναι δίκαιον, λογικόν ὁ δίκαιος ὁ ὁποῖος ἠδικήθη ἐδῶ καί ὁ ἄδικος ὁ ὁποῖος δέν ἐτιμωρήθη ἐδῶ, ὅπως καί ὅσον ἔπρεπε, νά εὑρουν ὁ μὲν δίκαιος τὴν ἀμοιβήν, ὁ δὲ ἄδικος τὴν τιμωρίαν κάπου ἄλλοῦ ἦτοι εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. Εἶναι ἄδικον, ἐάν τά πράγματα δέν τεθοῦν

είς τήν θέσιν των. Ὡστε ἡ μή ὑπαρξης τῆς μελλούσης ζωῆς, ἀμοιβῆς καί τιμωρίας ἦτοι Κολάσεως καί Παραδείσου ἀντίκειται εἰς τήν ἐσωτάτην φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀδικία! Ἐπομένως ἐκεῖνο τό ὁποῖον λέγουσι μερικοί, ὅτι «ἐδῶ εἶναι ἡ κόλασις καί ὁ παράδεισος» διότι ἐδῶ καλοπερνοῦν καί κακοπερνοῦν οἱ ἄνθρωποι, εἶναι ψευδές. Ἐδῶ ἡ κόλασις καί ὁ παράδεισος εἶναι μπερδεμένα, διότι πολλοί οἱ ὅποιοι πρέπει νά εἶναι εἰς τήν κόλασιν εἶναι εἰς τόν παράδεισον καί ἄλλοι οἱ ὅποιοι πρέπει νά εἶναι εἰς τόν παράδεισον εἶναι εἰς τήν κόλασιν. Πρέπει νά ξεμπερδευτοῦν. Τοῦτο θά γίνη εἰς τήν ἄλλην ζωήν.

Πλήν τούτου. Σκεφθῆτε σοβαρά, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι τό τελικόν τέρμα ὄλων, ὥστε ἂν λάβωμεν μιά ζυγαριά καί θέσωμεν εἰς τόν ἕνα δίσκον ὅλας τάς χαράς τοῦ κόσμου καί εἰς τόν ἄλλον δίσκον τόν θάνατον, ἀσφαλῶς βαρύτερος εἶναι ὁ θάνατος.

Ὁ Pascal ἔχει ἐπί τοῦ προκειμένου μίαν πολύ σοφὴν σκέψιν, τήν ἐξῆς: «Ἄς ὑποθέσωμεν, λέγει, ὅτι ἔλυσα ὅλα τοῦ κόσμου τά προβλήματα, φιλοσοφικά, ἀστρονομικά, μαθηματικά, γεωλογικά, ἱστορικά κ.λ.π. δέν ἔλυσα ὁμως τό πρόβλημα τοῦ θανάτου καί τώρα ἀποθνήσκω, θά δυνηθοῦν ἐκεῖνα τά λυθέντα προβλήματα νά θερμάνουν τήν παγωνιά τοῦ ἄλυτου προβλήματος τοῦ βασάνου, κατά τήν ὥραν τοῦ θανάτου μου; Ὅχι ἀσφαλῶς. Καί ἀντιστρόφως. Οὐδέν ἔλυσα ἐκ τῶν κοσμικῶν καί ἐπιστημονικῶν προβλημάτων, ἔλυσα ὁμως τό τοῦ θανάτου πρόβλημα θετικῶς καί ἐπέισθην, ὅτι ὑπάρχει μέλλουσα μακαριότης καί ἀποθνήσκω, θά δυνηθῆ νά ψυχράνη ἡ ἀγνοια τῶν ἀλύτων ἐκείνων προβλημάτων τήν γνώσιν τοῦ προβλήματος τοῦ θανάτου; Ὅχι. Ἄρα; Πρέπει νά λύσωμεν τό πρόβλημα τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς. Τοῦτο θά λυθῆ, ἂν πιστεύσωμεν εἰς τήν ὑπαρξιν τῆς ἄλλης ζωῆς. Ὅ,τι θεωρεῖ λοιπόν ἡ λογική ὡς ἀπαραίτητον, τό λέγει ὁ Κύριος ρητῶς, ὡς εἶδομεν εἰς τήν διήγησιν τῆς μελλούσης Κρίσεως. Πολλοί πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει, ἀλλά ἀγνοοῦν εἰς τί θά ἀπολογηθοῦν. Ἴδωμεν.

Β) Ἡ μέλλουσα Κρίσις. Ὡστε ἀπό λογικῆς ἀπόψεως πρέπει νά ὑπάρχη μέλλουσα ἀποκατάστασις τῶν ἀδικιῶν τοῦ κόσμου, ἀπό χριστιανικῆς δέ ἀπόψεως ὑπάρχει. Πῶς θά κριθῶμεν τότε; Κρίσις ὑπάρχει καί ἐδῶ. Καί ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι κρίνομεν. Ἦτοι θέτομεν ἄλλους ἐκ δεξιῶν μας, ἄλλους ἐξ ἀριστερῶν μας. Ὡς βάσις τῆς κρίσεως λαμβάνονται διάφορα χαρίσματα τοῦ κόσμου, ὁμορφιά, φωνή, πλοῦτος, γνώσεις, καλλιτεχνία. Ἦτοι ἐκ δεξιῶν τίθεται ὑπό τήν εὐνοιάν μας ὁ ἐμφανίσιμος κατά τήν μορφήν ἢ τήν ἐνδυμασίαν, εἰς τά ἀριστερά μας ὑπό δυσμένειαν τίθεται ὁ ἐκ φύσεως μή ἐμφανίσιμος κατά τήν μορφήν καί ἐξ' οἰκονομικῆς ἀνεχειίας μή εὐπαρουσίαστος κατά τήν ἐνδυμασίαν, εἰς τά δεξιά μας τίθεται ὑπό τήν εὐνοιάν μας ὁ ἐμφανίσιμος κατά τήν μορφήν ἢ ἔχων ἐκ φύσεως μελωδικήν ψαλμωδίαν καί ἀπαγγελίαν, ἐξ εὐωνύμων ὁ ἠδίκημενος εἰς τά τοιαῦτα. Ὑπό θαυμασμόν ἔχομεν τόν

μεγάλον ἐπιστήμονα καί καλλιτέχνην, ὑπό περιφρόνησιν δέ τόν μή πεπροικισμένον ὑπό τοιούτων χαρισμάτων. Ὑπό ἐκτιμησίν μας εἰς τὰ δεξιὰ μας ὑπάρχουν οἱ θεραπεύοντες τόν ὑλικόν ἢ πνευματικόν ἐγκλισμόν μας, εἰς τὰ ἀριστερά μας ὑπό τήν δυσμένειαν μας οἱ θίγοντες ἡμᾶς ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς. Ἴδου πῶς κρίνομεν, πῶς χωρίζομεν ἡμεῖς τὰ πράγματα.

Δέν θέλω νά περιφρονήσω ὅλας τὰς ἀξίας αὐτάς. Ἄρκεται ἐξ αὐτῶν εἶναι χαρίσματα τοῦ θεοῦ καί εἶναι ἀξία πάσης προσοχῆς. Ἐν τούτοις ὡς βᾶσις κατά τήν μέλλουσαν Κρίσιν θά ληφθῆ κάτι, τό ὁποῖον δύναται νά ὑπάρχη εἰς ὅλους καί ὄχι εἰς ὀλίγους. Ἡ ὠραία μορφή καί φωνή, ἡ εὐφυΐα, ὁ πλοῦτος κ.λ.π. εἶναι εἰς μερικούς ἀνθρώπους καί πρόσκαιρα. Ποῖον εἶναι τό κοινόν ἀγαθόν, τό ὁποῖον θά μείνη αἰώνιον; Εἶναι ἡ πρός τόν ἄλλον βοήθεια. Αὐτή ἡ ἀξία δύναται νά ὑπάρχη εἰς ὅλους. Ὅλοι μποροῦμε νά γίνωμεν καλοί ἄνθρωποι. Ὅλοι δέν μποροῦμε νά γίνωμεν ἐπιστήμονες, ψάλται κ.τ.λ. . Ἐπομένως κατά τόν μέγαν χωρισμόν θά κριθῶμεν ἐπί τῆ βᾶσει ὄχι τῶν χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ ἀλλά τῆς ἰδικῆς μας διαθέσεως καί ἐργασίας. Ὅχι δηλαδή ἄν, εἶχες σπίτια καί ἀνάκτορα θά τεθῆς εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἄν ἐφιλοξένησες. Ὅχι ἄν εἶχες ρευστόν χρῆμα, ἀλλά ἄν μέ αὐτό ἐνέδυσες τό ὄρφανόν. Ὅχι ἄν ἦσο ἐλεύθερος, ἀλλά ἄν ἐπεσκέπτεσο τούς φυλακισμένους. Ὅχι ἄν ἦσο ὑγιής καί εὖρωστος, ἀλλά ἄν ἐπεσκέπτεσο τούς ἀσθενεῖς. Ὅχι ἄν ἐφοροῦσες πολυτελῆ ἐνδύματα, ἀλλά ἄν ἐνέδυες τόν γυμνόν. Ὅχι ἄν εἶχες φίλους καί φίλας, ἀλλά ἄν ἐφιλοξένεις τούς ξένους. Ὅχι ἄν κατήγεσο ἀπό οἰκογένειαν μεγάλην καί τρανήν καί ἐκαυχᾶσο δι' αὐτήν, ἀλλά ἄν συνεπάθης τήν χήραν καί τό ὄρφανό, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν ὄχι οἰκογένειαν, ἀλλά οὔτε σύζυγον καί πατέρα.

Γενικῶς δέ οἱ ἄνθρωποι θά χωρισθοῦν ἐκεῖ εἰς ἀνθρώπους καί παληανθρώπους. Πόσον σοφός, δίκαιος, συγκινητικός καί ὠφέλιμος εἶναι ὁ χωρισμός ἐκεῖνος! Ἄς φροντίσωμεν νά γίνωμεν καλοί ἄνθρωποι.

Πηγή: agiazoni.gr